

mægtige, der ikke opfylder Lovens Eksamenkrav, forlænges med 5 Aar.

Hvad Andragendets Pkt. 4 angaar, har der vel indenfor Udvalget rejst sig Røster til Fordel for Amtsfuldmægtigenes Ønsker, men den Betragtning har sejret, at det ikke vil være rigtigt nu at røre ved den med saa store Vanskeligheder opnaaede Ordning af disse Spørgsmaal.

Med Hensyn til det i Bilag 2 og Underbilag indeholdte Andragende fra de i Retsplejelovens § 1031 ommeldte Sagførere har der i Udvalget været stærkt delte Meninger.

Den Adgang, der ved § 1031 er aabnet de Underretssagførere, der havde Beskikkelse den 1. Oktober 1919, til at procedere ved Landsretterne i alle Sager, har historisk sin Oprindelse derfra, at det blev anset som et Retfærdighedskrav at give de daværende Underretssagførere, der havde haft Adgang til uden Hensyn til Sagens Størrelse at procedere alle Sager for Underret, en Adgang til fremdeles at gøre dette uden Hensyn til, at de større Sager nu behandlede ved Landsretten som første Instans. Ved en af Tillægslovene blev dette inden Lovens Ikrafttræden udvidet til ogsaa at omfatte alle Appelsager ved Landsretten med Tilføjelsen: „uden paa dette Grundlag at kunne faa Beskikkelse som Landsretssagfører eller betegne sig som saadan.“

Under Udvalgets Overvejelse af Spørgsmaalet har enkelte Medlemmer været stemt for af de i Andragendet nævnte Hensyn at imødekomme Kravet, hvilket er anbefalet af et Flertal af det staaende Retsplejeudvalg.

Fra anden Side har enkelte Medlemmer stillet sig absolut afvisende overfor den fremsatte Tanke bl. a. under Henvisning til, at der i Titelen Landsretssagfører ligger en Garanti for 1) en vis teoretisk, 2) en vis praktisk Uddannelse.

Det fornævnte Flertal har imidlertid været stemt for at imødekomme Andragendet, dog saaledes at denne Imødekommen kun kom de Underretssagførere til gode, der virkelig har benyttet Adgangen til at procedere for Landsretten.

Fra een Side indenfor Flertallet har man ønsket at lægge Vægten paa, at der tages en Prøve, saaledes som andre maa for at kunne opnaa Beskikkelse som Landsretssagfører — navnlig ogsaa de juridiske Kandidater, der den 1. Oktober 1919 havde Beskikkelse som Underretssagførere —, dog saaledes, at Landsretten under visse Betingelser kunde fritage for denne Prøve.

Fra anden Side indenfor Flertallet har man ønsket at trække Grænsen meget snævert og kun at lægge Vægten paa den faktisk skete Benyttelse.

Imidlertid er det fornævnte Flertal, for at naa til et positivt Resultat i Sagen, enedes om at stille Ændringsforslag Nr. 3.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Samuelsen og Vejen) har ligeledes ønsket at imødekomme Andragendet, men har under Hensyn til de store Meningsforskelle, der har gjort sig gældende i Udvalget, ment det rigtigt, at Sagens nærmere Overvejelse fandt Sted i Landstinget. I øvrigt forbeholder Mindretallet sig at motivere sin Stilling i Salen.

Fra det Mindretals Side (Mathilde Hauschultz og Pürschel), der ikke anser Andragendet tilstrækkelig velmotiveret, har man været af den Opfattelse, at en Række af de andre fremsatte Ønsker, saaledes fra juridiske Kandidater med Haud II om at kunne blive Landsretssagførere, Bilag 1, Underbilag 2, Pkt. 2, og fra danske Jurister med 2den Karakter om at kunne blive Underretssagførere, Bilag 3 med Underbilag, og endelig fra danske Jurister med Eksamen med 1ste Karakter før 1. Oktober 1919, men Beskikkelse efter denne Dato, om at blive ligestillet med de i § 1031 ommeldte Sagførere (Bilag 4 med Underbilag) ikke uden videre kan afvises, hvis man vil imødekomme det fornævnte Andragende.

Dette Mindretal maa derfor mene, at Sagen var bedst tjent med at undergives en roligere Drøftelse og Forhandling end den, der kan blive Plads til, naar Lovforslaget inden Jul skal færdiggøres her i Tinget.